

LBRIS

We know
books

Regina Maria a României

Povestea unei fetițe care voia să le știe pe toate

Ediție revizuită de Elena Coman

Ilustrații de Raluca Tudor

Editura CARTHEMIA
București, 2025

Textele cuprinse în prezenta ediție au fost revizuite în conformitate cu normele limbii literare actuale.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARIA, regină a României

Povestea unei fetițe care voia să le știe pe toate / Regina Maria a României ; ed. reviz. de Elena Coman ; il. de Raluca Tudor. - București : Carthemia, 2025

ISBN 978-630-95101-4-3

I. Coman, Elena (ed.)

II. Tudor, Raluca (il.)

821.135.1

Redactare și corectură: Elena Coman

Ilustrații: Raluca Tudor

DTP: Mihaela M. Manea

Toate drepturile prezentei ediții sunt rezervate Editurii Carthemia. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodușă, stocată sau transmisă sub altă formă fără acordul prealabil scris al editurii.

Copyright © Editura Carthemia, 2025

Editura CARTHEMIA

București, str. Osiris nr. 24, sector 5

Tel.: 0753.103.442

e-mail: edituracarthemia@yahoo.com

Cuprins

Introducere / 6

Notă asupra ediției / 7

I / 11

În căsuța Dor-Dorinei / 13

Barbă-Cot și grădina minunată a Dor-Dorinei / 23

Minunații cai ai Dor-Dorinei / 33

În vizită la baba Vaia / 50

În pădurea piticilor crescători de ciuperci / 73

II / 119

În casa lui moș Martin / 155

Reîntâlnirea cu Dor-Dorina / 210

Vizita la moș Fiul-Bălții / 231

În Grădina-Soarelui / 263

III / 283

În pădurea regelui cerb Stea-de-Argint / 297

Reîntâlnirea cu moș Pipăruș / 334

Păianjenul Arțag / 342

A fost odată ca niciodată o fetiță pe nume Mioara, care era foarte neastâmpărată în dorința ei de a le ști pe toate. Unde nu te gândeai, acolo o găseai; se furișa prin toate odăile, ca să afle ce se petrecea.

Multe taine a aflat ea astfel, trăgând cu ochiul de după ușă – lucruri atât de ciudate și unele atât de uimitoare, încât vă veți mira cu toții când vi le voi povesti.

Nicio vorbă nu-i plăcea Mioarei mai mult decât aceste două cuvinte: „de ce”.

„De ce este cerul albastru și pomii sunt verzi? De ce eu am numai două picioare, iar cățelușul meu are patru? De ce noaptea este întuneric? De ce oamenii mari au dreptul să-i mustre pe copii? De ce pietrele sunt tari și lâna este moale? De ce păsările au pene, și nu păr? De ce Dumnezeu este nevăzut și de ce ploaia cade din cer? De ce zăpada, albă și frumoasă, când se topește, se transformă în apă murdară? De ce zahărul e dulce și sarea e sărată? De ce? De ce? De ce?”

Cu asemenea întrebări îi sâcăia pe toți. Așa, bunăoară, ea întreba: „Unde s-a dus flacăra lumânării când ai suflat spre ea? De ce poate să urle ceva nevăzut, așa cum e vântul? De ce se sfârșesc poveștile? De ce unele lucruri miros neplăcut, iar altele miros plăcut? De ce e rău să spui minciuni și de ce e murdar să nu te speli? Unde e grădina raiului? Era oare sabia îngerului de la poarta raiului o sabie adevărată? Dacă era adevărată, cum ardea?”

Și așa mereu cu întrebările „de ce?”, „cum?” și „pentru ce?” până când toți își pierdeau răbdarea de atâta întreat.

Mioara era în vârstă de șapte ani. Avea ochii albaștri, mari și piciorușele subțiri. Rochița ei scurtă îi lăsa genunchii goi. Părul ei castaniu era tuns în jurul gâtului, ca la copiii de casă din timpurile vechi. Buzele ei erau rumene ca trandafirii. Nasul avea vârful ridicat spre soare, așa că răutăcioșii, văzând că e și mic, i-ar fi zis că e cârn.

Mioara vorbea și singură. Adesea, când ședea liniștită, cu păpușa în brațe, buzele ei se mișcau neîntrerupt. Ea își iubea păpușa, dar o considera o tovarășă proastă, pentru că era mută și rămânea cu fața veșnic nemișcată; numai când o culca închidea deodată ochii, de parea că doarme. Însă Mioara nu știa niciodată dacă într-adevăr doarme sau nu! Chiar și atunci când dormea, avea aceeași înfățișare neschimbată, cu surâsul ei prostesc, care o supăra uneori pe mica ei mamă. „Nu cred să am și eu un aer atât de prost când dorm”, gândea Mioara. Dar, deoarece nu se văzuse niciodată în timp ce dormea, nu putea ști cum arăta.

*

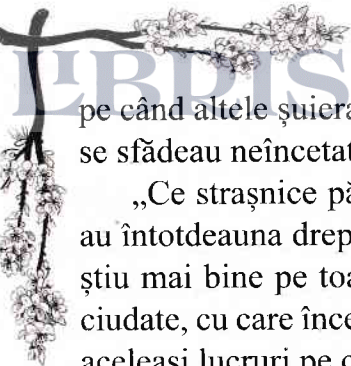
Până acum v-am spus tot ce se poate spune despre Mioara. Încep de-acum să vă povestesc despre cele văzute de ea. Acestea vor umple o carte întregă, care nici nu știu dacă le va putea cuprinde pe toate, fiindcă atunci când te apuci să deschizi toate ușile, nu mai termini și nu știi niciodată unde te poate duce drumul pe care ai pornit. Exact aceasta a descoperit și Mioara, așa cum veți vedea.

Prima ușă pe care Mioara a deschis-o a fost una foarte mică, aflată în zidul despărțitor al grădinii mamei sale. Era o ușă atât de micuță, încât fetița abia a putut să se strecoare prin ea. Mioara n-a fost niciodată fricoasă, altfel n-ar fi plecat așa, singură, să facă descoperiri. Cum oamenii mari, plictisiți de întrebările ei, nu-i mai răspundeau, ea s-a hotărât să exploreze lumea ca afle singură toate lucrurile.

Dincolo de ușă era o potecă ce ducea într-o pădure. Mioara a pornit pe ea fără șovăire, vrând să vadă unde o va duce. „O potecă duce sigur undeva, numai să vrei s-o urmărești”, gândea fetița.

Își lăsase păpușa acasă, fiindcă aceasta nu putea merge, însă cățelușul ei se ținea după ea. Era un cățeluș atât de drăguț, ca o minge de puf galben, care se numea Tim. El mai că n-avea coadă și de aceea semăna cu un pui de urs pitic. Se rostogolea cu mișcări strâmbe și avea lăbuțe moi și rotunde, care nu făceau niciun zgomot atunci când călca. Avea nasul negru și umed și ochii mari și negri ca murele. Mioara ținea foarte mult la Tim, iar Tim ținea foarte mult la Mioara.

Potecuța, acoperită cu mușchi moi, șerpuia printre copaci. În dreapta și-n stânga, ba chiar pe mijlocul cărării, creșteau toporași de toată frumusețea. Mioara pășea cu atenție, ca nu cumva să calce pe ei. Păsărelele de pe ramuri ciripeau cu veselie, unele cu glasuri duioase, unele repetând mereu aceleași note lungi și răsunătoare,

pe când altele șuierau voios, ca flăcări de prin sate, sau se sfădeau neîncetat.

„Ce strașnice păsări trebuie să fie acestea! Pare că au întotdeauna dreptate și vor să-ți arate și ție că ele le știu mai bine pe toate! gândea Mioara. Unele au voci ciudate, cu care încearcă în zadar să povestească mereu aceleași lucruri pe care nimeni nu le ascultă. Am să învăț și eu cândva limba lor, își zicea fetița, și atunci am să înțeleg ce spun. Sunt convinsă că au văzut multe și mi se pare că unele își petrec iernile în țări îndepărtate, peste mări.”

— Și eu aș vrea să merg în țări peste întinsul mărilor! Aș dori să merg peste tot, chiar până în inima pământului! adăugă Mioara tare.

Dar abia rostise aceste cuvinte, când zări, deodată, în capătul drumului, o casă mică de tot... dar ce frumoasă! Pe acoperișul acesteia era un strat de pământ pe care creșteau o mulțime de stânjenei mari, purpurii și albaștri, așa că toată căsuța părea un mănunchi uriaș de flori.

Și pentru că acest acoperiș alcătuia mai toată căsuța, era într-adevăr o frumusețe.

— Ce casă drăguță! strigă Mioara bucuroasă.

Tim începuse să latre vesel și ascuțit, sărind în sus cu toate cele patru labe deodată. Tim era de aceeași părere cu Mioara: căsuța era într-adevăr foarte frumoasă.

— Tim, iată o ușă pe care am putea intra! zise Mioara. Ce bine o să petrecem! Cine știe ce o să găsim acolo?

Și spunând aceasta, Mioara se îndreptă repede înspre căsuța așezată în mijlocul luminișului verde.

În căsuța Dor-Dorinei

Razele soarelui scaldau în lumina lor aurie acoperișul înflorit al micuței case, așa încât stânjenei păreau că revarsă ei înșiși lumină. Copila nu văzuse niciodată o astfel de frumusețe.

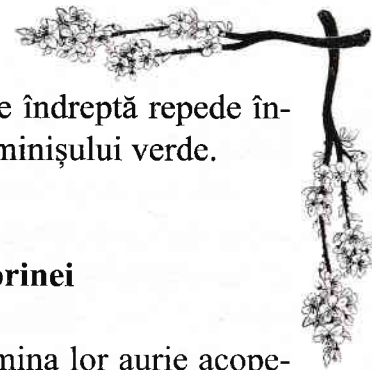
— De ce nu s-a gândit nimeni până acum să sădească stânjenei pe acoperișuri? Aș vrea să știu cine locuiește în locul acesta încântător, îi zise Mioara lui Tim. Uite, vezi ce drăguță e ușa aceea din mijloc, cu culoarea ei ca turta dulce, iar la dreapta și la stânga vezi două ferestruici, ca doi ochi mari, mereu deschiși, care privesc țință înainte? Ce ciudat privesc cele două ferestre! Aș vrea să știu dacă se uită la mine!

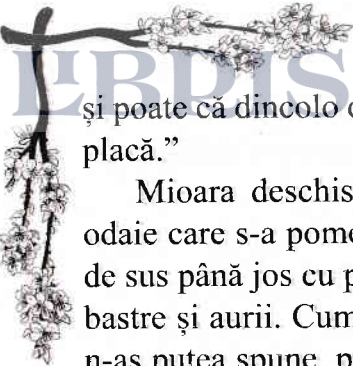
Ridicându-se în vârful piciorușelor, Mioara încercă să se uite prin fereastră înăuntru, însă lumina bătea în geam și ea nu zări decât propria ei față, cu născiorul cam cârn și ștregăresc și gurița roșie și rotundă.

— N-am venit aici ca să mă văd pe mine, hai să încercăm la ușă! zise Mioara.

Toc, toc! — așa bătu de mai multe ori în ușă mânuța grăsulie a Mioarei. Niciun răspuns. Bătu iar, puțin mai tare, însă iarăși degeaba.

„Nu e nimeni acasă, se gândea Mioara. Am să apăs pe clanță și-am să intru. Vreau să văd lucruri necunoscute,

și poate că dincolo de ușa asta sunt lucruri care o să-mi placă.”

Mioara deschise ușa. Intrase în cea mai ciudată odaie care s-a pomenit vreodată. Pereții erau acoperiți de sus până jos cu piei de șopârle sclipitoare, verzi, albastre și aurii. Cum a ghicit ea că erau piei de șopârle n-aș putea spune, pentru că erau atât de bine potrivite, că nu ți-ai fi putut da seama unde se sfârșea una și unde începea alta.

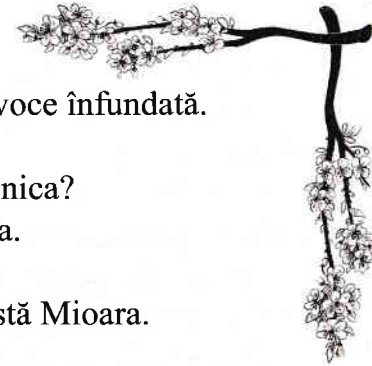
La un capăt al odăii era o vatră cu un horn mare, iar lângă vatră ședea o bătrână pe un scăunel de lemn. Fața ei era foarte zbârcită, nasul, foarte încovoiat, iar ochii îi erau înfundați după niște ochelari mari de os. În poală ținea o carte foarte groasă, a cărei greutate apăsa atât de tare pe genunchii ei, încât aceștia păreau striviți. Nici nu ridică privirea când intră Mioara, deși împreună cu ea se furișase în odaie și o luminoasă rază de soare.

— Bună dimineța, doamnă, încep Mioara cu vocea ei cea mai dulce, pe când Tim doar ridică nasul lui umed, repetând de două ori: ham! ham!

Bătrâna se mișcă puțin și numai atunci văzu Mioara o cioară uriașă cocoțată pe spătarul scaunului de lemn.

— Pot să intru? întrebă Mioara cu sfială, cuprinsă de temere față de tăcerea bătrânei. Stânjeneii de pe acoperișul casei dumitale sunt atât de frumoși, încât mi s-a părut că m-au poftit să intru!

La vorba aceasta bătrâna ridică privirea și se uită peste ochelari.

— Cine ești? întrebă ea cu o voce înfundată.

— Sunt Mioara!

— De ce nu te cheamă Stânjenica?

— Fiindcă mă numesc Mioara.

Cra, cra! – croncâni cioara.

— Nu mă cheamă Cra! protestă Mioara.

Ham! ham! – lătră Tim.

— Taci, Tim, nu mă cheamă nici Cra, nici Ham!

— De unde vii? întrebă baba.

— De-acasă, răspuse Mioara.

— De ce ai fugit de-acasă?

— N-am fugit, zise ea.

— Atunci de ce ești aici?

— Fiindcă aveam poftă să vin.

— Copiii mici să-și pună pofta-n cui!

Mioara tăcu, dar socoti că dacă bătrâna era tot atât de neîngăduitoare ca ceilalți oameni, atunci nu i se cuvenea să trăiască într-o căsuță atât de frumoasă.

— Așază-te! porunci baba.

Mioara căută un scaun în jurul ei, însă în zadar.

— Așază-te pe podea! rosti bătrâna cu asprime.

Mioara privi podeaua de cărămizi roșii, smălțuite și i se păru curată.

— Podeaua e frumoasă, zise ea.

— Ba bine că nu! spuse baba cu asprime.

— Dacă ești așa de supărăcioasă și nu vrei să stau aici, mai bine plec! grăi Mioara, jignită de vorba răstită a bătrânei.

— Nu te grăbi! grăi gazda.

— Eu am plecat să fac descoperiri, șopti Mioara tainic.

— Nu mai spune! Și ce-ai să descoperi?

— O mulțime de lucruri, îngână Mioara.

Cra! cra! – croncăni cioara.

— De ce locuiești cu o cioară? întrebă fetița.

— Cioara locuiește cu mine, răspuse baba.

— Ei! Și nu-i același lucru?

— Nicidecum, rosti bătrâna scurt.

— De ce? întrebă Mioara.

— Pentru că, mormăi baba, închizând cu zgomot cartea cea groasă.

— Cred că e mai bine să plec, spuse Mioara, ridicându-se. Casa dumitale e mult mai drăguță pe dinafară decât pe dinăuntru.

Ham! ham! – lătră Tim, încântat să vadă că stăpâna lui are de gând să se miște.

— Nu fi proastă, bombăni baba, eu n-am nimic împotriva fetițelor, dacă se poartă frumos.

— Dar mă port cum se cuvine, răspuse Mioara. Mi se pare însă că nu vrei să stau aici, și atunci plec. Sunt încă foarte multe uși pe lume!

— Ce-ți pasă ție de uși?

— Mă uit prin ele, zise Mioara, apropiindu-se de gazda ei morocănoasă, care, de altfel, era atât de bătrână încât trebuie să fi deschis multe uși în viața ei.

— Nu crezi că e foarte ispititor? întrebă Mioara, care voia să rămână totuși.

— Te vei plictisi repede aflând ce se petrece dincolo de uși, o încredință baba.

— De ce? se miră Mioara.

— Fiindcă ai să afli multe lucruri care n-o să-ți placă.

— De ce? întrebă din nou Mioara.

— Pentru că, încheie baba cu acel glas răstit pe care Mioara nu-l putea suferi.

— La revedere! zise Mioara. Mai bine plec!

Și deschise ușa, prin care intră atâta soare, încât Mioara fu învăluită în lumină. Fetița era foarte frumoasă când strălucea așa în haina razelor de soare.

Bătrâna își ridică privirea către Mioara, dar fata nu-i putea vedea ochii, fiindcă îi sclipeau ochelarii; văzu însă cioara pe spătarul scaunului, care era ca de argint.

— Vino înapoi! zise bătrâna cu o voce mai dulceagă. Am să-ți spun ceva.

— Ce? întrebă Mioara, cu mâna pe clanța ușii.

— Vino înapoi și ascultă! o îndemnă bătrâna.

Mioara închise ușa și se întoarse, așezându-se pe marginea vetrei, lângă genunchii babei.

Cra, cra! – croncăni cioara, pe când Tim tăcea, părând că voia și el să asculte.

— Sunt multe drumuri pe pământ, începu bătrâna, și fiecare duce la o ușă; sunt uși mari sau mici, întunecoase sau pline de lumină, și câteodată este mai bine, mult mai bine, să rămâi afară și să nu le deschizi.

— Eu aş deschide toate uşile şi aş intra, zise Mioara hotărât.

— Nu, nu, n-ai intra, spuse bătrâna.

— Ba sigur că aş intra! stăruie Mioara.

— Fetitele mici nu trebuie să fie prea sigure, rosti bătrâna, necăjind-o. Ți-e frică de întuneric?

— O, nu! se apără Mioara. Mai ales când am o lumânare!

— Atunci nu mai ești în întuneric, zise bătrâna.

— Cam așa e, recunosc Mioara.

— Nu cam așa e, ci sigur este așa, stăruie bătrâna.

Cra, cra! – cârâie cioara.

— Tovarășa dumitale nu are un glas tocmai plăcut; țipă prea tare, izbucni Mioara.

— Vocea ei mi se pare destul de dulce, răspunse bătrâna înțepat. Nu-i judeca pe cei mai aleși ca tine!

— Cine sunt cei mai aleși ca mine? întrebă Mioara.

— Orișicine, zise bătrâna cu asprime.

— E cioara dumitale mai aleasă ca mine?

— Desigur!

— Însă nu poate vorbi, se împotrivi Mioara, și e neagră și urâtă!

— Dar poate să zboare, adăugă bătrâna.

— Asta-i adevărat, însă spune-mi: este și melcul de pe drumuri mai ales ca mine?

— Cum ți-a venit să vorbești despre melci? mormăie bătrâna; melcii n-au a face cu ce ți-am spus.

— Am întrebat numai, se dezvinovățește Mioara jig-nită.

— Atunci nu mai întreba! se răsti bătrâna.

Cra, cra! – cârâie cioara cu îndărătnicie.

Mioara începu să se plictisească și se gândi din nou s-o părăsească pe arțăgoasa ei gazdă. Însă dornică să afle ceva nou nu se îndură să plece, ci legă din nou vorba, zicând:

— Mai povestește-mi ceva despre uși!

— Spune „te rog”! porunci bătrâna.

— Te rog! stăruie Mioara, nerăbdătoare.

— Cunosc multe uși, zise baba, dând din cap atât de tare, încât ochelarii de os începură să joace pe nasul ei încovoiat; unele duc la locuri frumoase, altele la locuri foarte urâte.

— Mai bucuroasă aş merge în locuri frumoase, o întrerupse Mioara.

— Bineînțeles, încuviință bătrâna cea zbârcită.

— Care e ușa cea mai apropiată? întrebă Mioara.

— Sunt trei uși apropiate.

— O! Unde? izbucni Mioara, bătând din palme. Te rog, spune-mi unde și cum sunt și unde dau și dacă pot să ajung numaidecât la ele!

— Domol, mai domol, o potoli bătrâna, nu fi atât de nerăbdătoare! Cei care nu au răbdare scapă din vedere multe uși.

Mioara însă se ridică și privi în jurul ei, dar nu văzu nicio ușă. Și Tim dădea semne de mare nerăbdare – mirosea prin toate colțurile micii odăi, cu mișcări nostime și stângace; de câte ori îi intra praf în nas, se scutura și strănuta, iar de câte ori strănuta, cioara făcea: cra, cra!

— Dacă te-ai așeza și dacă ai face cumva ca acest nesuferit mototol să se astâmpere puțin, m-aș îndupleca să-ți povestesc multe lucruri.

Mioara reveni lângă bătrână. Tim de asemenea. După ce mai strănută de câteva ori, el se lăsă deodată ca o pernă de ace umflată care ar fi căzut din mâna cuiva.

Baba se ridică încet-încet și, când fu în picioare, Mioara observă că nu era cu mult mai înaltă decât ea.

— Ești vrăjitoare? întrebă pe neașteptate Mioara, mai mult șoptit.

— Nu fi obraznică! o mustră bătrâna.

— Dar ai un nume? întrebă Mioara.

— Desigur că am un nume.

— Cum te cheamă?

— Dor-Dorina.

— Ce nume drăguț! strigă Mioara. Dor-Dorina. Niciodată n-am auzit un nume care să-mi placă mai mult. Și, deși e lung, e atât de ușor de ținut minte: Dor-Dorina.

Cra, cra! – făcu și cioara.

— Cioara dumitale are un nume?

— Desigur.

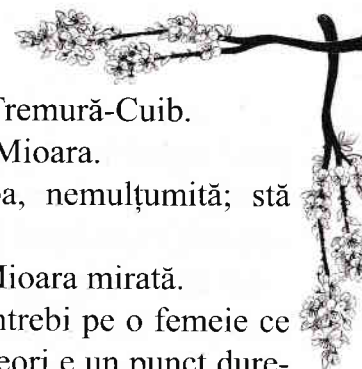
— Numele ei este tot atât de drăguț ca al dumitale?

— Asta-i o chestie de gust; o cheamă Croncănilă.

— Și numele ăsta e lung; tot ce te înconjoară pe dumitale are nume atât de lung?

— Desigur, răspuse bătrâna.

— Casa dumitale are un nume lung?

— Da, casa mea se numește Tremură-Cuib.

— Ce, casa tremură? întrebă Mioara.

— Nicidecum, răspuse baba, nemulțumită; stă aici de-o sută de ani.

— Ai o sută de ani? întrebă Mioara mirată.

— Niciodată nu trebuie s-o întrebi pe o femeie ce vârstă are, o învăță bătrâna. Adeseori e un punct dureros, de care trebuie să te ferești, așa cum te ferești să atingi o măsea stricată.

— Toată lumea mă întreabă câți ani am, zise Mioara.

— Tu nu ești femeie, observă Dor-Dorina.

— Probabil fiindcă rochiile mele nu sunt destul de lungi.

— Asta nu depinde de rochii, răspuse bătrâna. Găsesc însă că vorbești prea mult și limbuția ta mă împiedică să-mi caut de treabă.

— Unde e prima ușă? întrebă Mioara, ca să schimbe vorba.

— Acolo, arată bătrâna, îndreptând toiagul către vatră.

— Cum, acolo, în vatră?

— Da, chiar în vatră.

— Dar când arde focul ce se întâmplă?

— Nu se întâmplă nimic; n-ai decât să nu intri atunci.

— Te rog, arată-mi-o! o rugă Mioara.

Dor-Dorina se urcă pe vatră și, dând de-o parte două oale rotunde, îi făcu semn Mioarei s-o urmeze.

Croncănilă sări de pe spătarul scaunului, urmărind toate mișcărilor stăpânei cu ochiul și făcând din când în când „cra, cra!”, ceea ce îl înspăimântă foarte tare pe Tim, căruia nu-i plăceau nici chipul, nici mărimea pliscului ciorii. Tim era atât de moale și de rotund, încât nici nu putea să-i placă ceva atât de lung și de ascuțit.

Dor-Dorina o luă pe Mioara de mână și o făcu să intre într-o încăpere tainică. Acolo era foarte întuneric și mirosea a fum rece.

Tim scutură capul din nou și strănută.

Bătrâna pipăi întâi cu mâna în întuneric, până ce dădu de ceva, ce nu putea fi distins de Mioara. Apoi, întorcându-se către fetiță, îi dădu o cheie mare și ruginită.

— Aici e ușa și iată cheia; acum poți s-o deschizi.

Era atât de întuneric, încât Mioara nu vedea nimic, însă ardea de nerăbdare.

— Dacă o să cauți bine, vei găsi broasca ușii, spuse Dor-Dorina.

Mioara pipăi cu palma pereții zgrunțuroși și acopeți de funingine ai acelei încăperi, dar, fiind prea întuneric, nu vedea nimic.

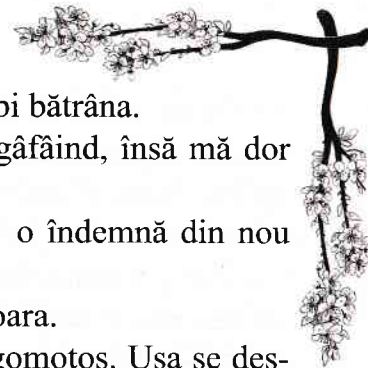
— Nu-ți pierde răbdarea, o îndemnă bătrâna.

Mioara simți deodată ceva mic, tare și rece.

— Am găsit! strigă ea încântată. Asta trebuie să fie broasca ușii. O, Doamne, ce bine-mi pare! Dar o să vii și dumneata, nu-i așa? Și Tim și Croncănilă.

— Mai întâi deschide ușa! porunci bătrâna.

— Cheia e foarte ruginită, oftă Mioara în întuneric.

— Mai încearcă o dată! o grăbi bătrâna.

— Tot încerc, spuse Mioara gâfâind, însă mă dor mâinile.

— Nu deznădăjdui niciodată! o îndemnă din nou baba, surâzând răutăcios.

— Nu mă las! se încurajă Mioara.

Deodată se auzi un scârțâit zgomotos. Ușa se deschise atât de repede, încât Mioara își pierdu cumpătul și se prăbuși în întuneric cu Tim, care se rostogoli peste ea. În același timp răsună un răs batjocoritor, iar Mioara nu-și dădea seama dacă venea din partea babei sau din partea tovarășei sale cu pene negre.

Barbă-Cot și grădina minunată a Dor-Dorinei

Mioara se ridică, fără să se fi lovit. Tim se gudura și era s-o dea jos din nou, încurcându-se printre picioarele ei.

Mioara se afla într-o hrubă strâmtă și întunecoasă, la capătul căreia se zărea o geană de lumină. După zgomotul pe care-l făcea în spatele ei bocănitul regulat al toiagului, fetița știa că Dor-Dorina o urmărea și ea nu mai putea de nerăbdare.

Hruba era mult mai lungă decât își închipuise. Începu să alerge și Tim după Mioara, cu nasul la pământ.

Bocănitul toiagului deveni tot mai slab, căci Dor-Dorina nu putea să fugă.